

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.003/2019/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Payrich András ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Boros Erzsébet ügyvéd által képviselt **alperes neve(címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2018. november 7. napján kelt 5.P.20.043/2018/17. sorszámú ítélete ellen a felperes által 18., 19. és 21. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és megállapítja, az alperes megsértette a felperes emberi méltóságához fűződő személyiségi jogát a 2015. szeptember 17-i, tököli rabkórházba történő szállítása során.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 1.200.000,- (Egymillió-kettőszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2014-től volt fogva tartva a **(város 1)**-i Fegyház és Börtönben. Büntetésének megkezdése előtt nála rosszindulatú emlődaganatot diagnosztizáltak, melyet 2015. június 5-én a ... Megyei Központi Kórházban távolítottak el.

Hónalji nyirokcsomó eltávolítása miatt a felperest 2015 szeptemberében átszállították az alperesi bv intézetbe, a műtétre a **(város 2)**-i kórházban 2015. szeptember 16-án került sor. A beavatkozást követően a posztoperatív szak szövődmenymentes volt, drainen keresztül kevés véres folyadék ürült, keringése stabil volt. Az alperes ezidő alatt folyamatos felügyelet alatt tartotta. Másnap kielégítő, általános állapotban bocsátották el, sebe reakciómentes volt, láztalan. További ellátás céljából a Büntetés-végrehajtás Központi Kórházába (tököli rabkórház) utalták vissza. A behelyezett draint nem távolították el arra figyelemmel, hogy további kórházi ellátásban részesül. Esetében a drain végére egy vákuum szívású palack volt erősítve azért, hogy a beteg tetszőleges testhelyzetben helyezkedjen el. A testpozíció nem befolyásolja a drainen keresztül a nyirok sebből történő távozását. Állapota nem indokolta különleges járművel, mentőautóval való szállítását és egészségügyi személyzet felügyeletét.

A felperest az alperes alkalmazottai általános rabszállító járművel vitték, ennek két oldalán található az ülések. A rabtérben az egyik oldalon egy lap lehajtásával alakítható ki az ülések

síkjában a raktér teljes alapterületét lefedő vízszintes felület. A felperes szállítása során erre egy 10 cm vastagságú szivacsot helyeztek el, ami ágybetétként szolgál a fogvatartottak bv-intézetben való elhelyezésénél. Erre egy pokróc és párna került, ágyneműhuzatot nem biztosítottak. A raktérben ilyen szállítás mellett a felperest külön nem rögzítették.

A kórházat elhagyva először az alperesi bv intézetbe mentek, ahol a felperest a körletszintre vitték, leültették. Egészségi állapota miatt a bilincset, a vezetőszárat eltávolították. Körülbelül 20 perc elteltével visszavitték a gépjárműbe, majd két ór kíséretében visszaszállították a mintegy 250 kilométerre lévő Tökölre. Érkezése után a felperes nem érezte jól magát, de a szállítással kapcsolatos panaszt vagy észrevételt sem a büntetés-végrehajtási öröknek, sem az őt fogadó orvosnak, illetve ápolóknak nem tett. Rosszulléte, hányása és gyengesége nem függött össze a szállítási testpozícióval és a drain helyzetével. A tököli rabkórházban 2015. szeptember 29-ig tartózkodott, majd onnan a **(város 1)**-i Büntetés-végrehajtási Intézetbe bocsátották el.

A felperesnél 2015 októberében bal hóna alatt az eltávolított nyirokcsomó helyén egy kb. 12 cm átmérőjű, folyadéktartalmú, ún. seromát észleltek. Ezt a nyirokerekben keletkezett sérülések okozzák, kialakulása szinte törvényszerű nyirokcsomó eltávolítással járó műtétek után. A hónaljbeli folyamat a nyirokerek átvágása miatt kezdődik el azonnal a műtétet követően, hiszen nem képesek az átvágott nyirokerek a nyirok szállítására. A gyakorlat az, hogy a betegek 2-3 naponta nyirokszívás céljából felkeresik az ellátó orvost. Kezelése punctioval való leszívással történik, előfordulhat, hogy hónapok vagy akár egy év is szükséges ahhoz, hogy a panaszok megszűnjenek. A szállítás körülményei és a seroma kialakulása között nincs okozati összefüggés.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette egészséghez, testi épséghez fűződő személyiségi jogát. Állítása szerint a tököli rabkórházba szállítása alatt halálfélelme volt, mert a rabszállító alkalmatlan volt a biztonságos szállításra, ételt és italt az út alatt nem kapott. Frissen műtött állapota miatt mentővel kellett volna szállítani. Előadta, két alkalommal is a büntetés-végrehajtási intézet parancsnokához közvetlenül panasszal élt a szállítás körülményei miatt, arra azonban választ nem kapott, jogorvoslati lehetősége nem volt. Sérelmezte, hogy az alperesi bv intézetben való várakozáskor cipelnie kellett a vezetőszárat, a tököli megérkezést követően pedig még kb. fél órát bilincsben volt.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, a szállítás és annak körülményei megfeleltek a 8/2014. (XII. 13.) IM rendelet 10. §-ának, az ellen a felperes panasszal sem utazása alatt, sem pedig a kórházban, vagy akár később, a büntetés-végrehajtási intézetben nem élt. Tagadta, hogy megsértette volna a felperes ellátására és a bilincs használatára vonatkozó szabályokat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában – ismertetve a büntetés-végrehajtási intézetekben fogvatartott elítéltek és egyéb jogcímen fogvatartottak egészségügyi ellátásáról szóló 8/2014. (XII. 12.) IM rendelet 10. §-át – a zárójelentés, a kórlap és az ápolási dokumentáció, valamint a kezelőorvos tanúvallomása alapján tényként állapította meg, hogy a felperes egészségi állapota nem indokolt rendkívüli szállítást, nem volt olyan speciális orvosi rendelkezés, illetve jogszabály, melyet az alperes alkalmazottai megszegtek volna. Rámutatott azonban arra, a járműnek külön rendelkezés nélkül is alkalmasnak kellett volna lennie egy frissen műtött beteg szállítására. Az alperes a megtett 250 kilométeres úton a felperes számára nem biztosított stabil testhelyzetet, elvárható lett volna az is, hogy egy nappal a műtét után tiszta ágyneművel, tiszta huzatú takaróval lássák el. Ezzel együtt sem állapította meg azonban a testi épség, egészség sérelmét. Kifejtette, a sérelemdíjra való jogosultságot a személyiségi jogok tényleges sérelme alapozza meg, azok veszélyeztetése nem. A rendelkezésre álló orvosi iratok semmilyen olyan adatot nem tartalmaznak, hogy a felperesnél a normál posztoperatív állapotban

túlmenő kórfolyamat zajlott volna le. A kezelőorvos tanúvallomása szerint a megfelelően befedett seb nem fertőződhetett el a szállítás alatt, semmi jel erre nem utalt. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felperes maga sem jelezte a tököli rabkórházban sem az orvosoknak, sem az ápoló személyzetnek, hogy panaszai lettek volna. A hetekkel később diagnosztizált seroma nem a szállítás körülményeinek következménye, és annak sem volt jelentősége, hogy a vízszintes testhelyzet miatt a behelyezett drain hogyan helyezkedett el. Levonta azt a következtetést, hogy a szállítás körülményei, ha okoztak is átmeneti kellemetlenséget a felperesnek, az külön orvosi beavatkozást nem igényelt, konkrét egészségkárosodással nem járt. A spontán gyógyuló, múló rosszullét pedig nem jelenti az egészségnek sérelemdíj fizetési kötelezettséget megalapozó sérelmét.

Az alperes tagadásával szemben nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes a bv intézetben történő várakozása alatt nem ülhetett le, illetve hogy a vezetőszarat ez időben rajta hagyták volna. Erre nézve a felperes nem ajánlott fel bizonyítást, ilyen a perben nem merült fel. Az alperes ugyan nem igazolta, hogy a felperes kapott az útra hideg csomagot, de ha ez el is maradt, ugyancsak nem járt az egészség tényleges sérelmével.

Mellőzte a felperes (**város 1**)-i kezelőorvosának tanúkenti meghallgatását, mert a rendelkezésre álló orvosi iratok és a (**város 2**)-i kezelőorvos vallomása elégséges bizonyítékot szolgáltatott a per érdemi elbírálásához. Szükségtelennek tartotta szakértő kirendelését is, mert az egészségügyi dokumentációk elégségesen feltárták a felperes állapotát, a kezelőorvos tanú pedig kellő mélységű magyarázatot adott a seroma kialakulására. A felperes panaszairól nem számolt be senkinek, az állított bőrproblémáit nem igazolta. Nem tartotta szükségesnek a szállító gépjármű felszereltségével kapcsolatos további bizonyítást sem, hiszen a felperes és az őt kísérő ör lényegében azt egyezően adta elő.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak hatályon kívül helyezésére az eljárás lényeges szabályainak megsértése és megalapozatlansága miatt. Ennek indokát abban látta, hogy a bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének, ezen túlmenően a felperes kereseti kérelmét sem bírálta el.

Másodlagosan annak megváltoztatását kérte kereseti kérelme szerint. Fenntartva az elsőfokú eljárás során kifejtett érvelését hangsúlyozta, az alperes szakmailag képzetlen személyekkel biztosította a felperes szállítását. Véleménye szerint írásos utasításra vagy orvosi dokumentumra lett volna szükség tekintetben, hogy a rabszállító fekvőbeteg szállításra ténylegesen alkalmas. Sérelmezte igazságügyi orvosszakértő kirendelésének mellőzését, az ugyanis választ adhatott volna állapotrosszabbodása és a szállítás körülményei közötti összefüggésre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Alaptalannak tartotta az ítélet hatályon kívül helyezését, a bíróság tájékoztatási kötelezettségének az eljárás során maradéktalanul eleget tett. Ezen túl feltárt minden olyan körülményt, beszerzett okiratokat és meghallgatott tanúkat, melyek elégségesek voltak az ügy érdemi elbírálásához.

A fellebbezés kisebb részben **alapos**.

Az ítéletábra mindenekelőtt a felperes eljárási kifogását vizsgálta.

A bíróság tájékoztatási kötelezettsége körében az alábbiak lényegesek:

A Pp. szerint a bíróság köteles a felet, ha nincs jogi képviselője, a szükséges tájékoztatással ellátni és őt jogaira, illetve kötelezettségeire figyelmeztetni (Pp. 7. § (2) bekezdés). Ez a szabály nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a bíróság – ha szükségesnek tartja – az olyan fél részére is tájékoztatást adjon, aki rendelkezik jogi képviselővel (BH1997. 547.). A bíróság tájékoztatási kötelezettségével foglalkozik a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) 1/2009. (VI.24.) PK véleménye. Eszerint a Pp. 3. § (3)

bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség célja annak biztosítása, hogy a fél bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményének megfelelően előterjeszthesse. A felet – függetlenül attól, hogy jogi képviselővel jár-e el – tájékoztatni kell arról, hogy a bíróság a Pp. 163. §-a alapján mely tényállításait ítéli olyanoknak, amelyek bizonyításra szorulnak. A tájékoztatásnak – a kereseti kérelem és az ellenkérelem alapjaként előadottakból kiindulva – az anyagi jogi szabályok szerinti jelentős tényekre kell vonatkoznia és azt a bíróságnak az eljárás olyan szakaszában kell megadnia, amikor a bizonyítandó tények már ismertek és megállapítható, hogy a fél nincs kellőképpen tisztában bizonyítási kötelezettsége tartalmával. A tájékoztatásnak folyamatosan igazodnia kell a felek per során változó nyilatkozataihoz, követnie kell az esetleges keresetváltoztatásokat, keresetkiterjesztéseket. Az adott tényállásokra vonatkozóan egyediesítettnek és teljes körűnek kell lennie, valamennyi elbírálásra kerülő kérelemre ki kell terjednie. Ugyanakkor a tájékoztatás csak a perbe vitt jog eljárásjogi érvényesítésének módjára vonatkozhat, a bizonyítási eszközökre általában nem kell kitérnie, azokra a bíróságnak csak akkor célszerű utalnia, ha a per adataiból megállapítható, hogy az adott bizonyítási eszköz igénybevétele nélkül a fél nem tud eleget tenni bizonyítási kötelezettségének. Nem állapítható meg a bíróság tájékoztatási kötelezettségének megsértése, ha a tájékoztatás az adott tényálláshoz kapcsolódóan, a felek előadásának megfelelően egyediesítve és teljes körűen megtörtént (BH2011. 312.). A töretlen bírói gyakorlat szerint nem köteles tájékoztatást adni a bíróság arról, hogy a foganatosított bizonyítás elégséges-e a tényállítás alátámasztására, ez ugyanis már a bizonyítékok mérlegelését jelentené, aminek csak az érdemi határozat meghozatala körében lehet helye (eBDT2011. 2410.).

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tényekről folyamatosan tájékoztatta a feleket (3. sz. jegyzőkönyv 2. oldal, 7. sz. jegyzőkönyv 3. oldal). Külön felhívta a felperes figyelmét arra, a per akkori állásához képest szükségesnek látja a **(város 2)**-i kórházban elvégzett műtéttel kapcsolatos iratok, így különösen a zárójelentés és a szállításra vonatkozó orvosi utasításra utaló irat beszerzését. Tájékoztatta arról is, indokolt a szállítás körülményeinek igazolása. A következő tárgyaláson visszautalt korábbi felhívására, kiemelte, őt terheli annak bizonyítása, hogy az alperes eljárása során a jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette, vagy arra nem volt lehetőség.

Nem lényegtelen szempont az ügyben az sem, hogy a felperes jogi képviselővel járt el, ilyen helyzetben pedig a tájékoztatás – a jogi képviselő szakképzettségére figyelemmel – nyilvánvalóan szűkebb körű, mint a személyesen eljáró fél esetében. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság a 2018. június 4-én tartott tárgyaláson többször külön tájékoztatta a jogi képviselőt az ügy jellegére nézve szükséges bizonyításról (7. számú jegyzőkönyv 3. oldal).

Mindezekből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a jogi képviselővel eljáró felperes kellő tájékoztatást kapott jogaira és kötelezettségeire nézve egyaránt.

Az elsőfokú bíróság – ellentétben a fellebbezési érveléssel – a felperes kereseti kérelméről teljes egészében döntött, azt mint alaptalant, elutasította. Indokolásában értékelte az alperes eljárását, az állított személyiségi jog sérelmét, annak mértékét. Nincs tehát olyan része a keresetnek, mely elbírálatlanul maradt. Ez okból sincs helye az ítélet hatályon kívül helyezésének.

Ezek után rátérve a felperes érdemi érvelésére fontos kiemelni – ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt –, keresetében tartalmilag arra hivatkozott, hogy az alperes a közhatalom gyakorlása során, azzal összefüggésben okozott sérelmet és sértette meg testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogait, ezért a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán sérelemdíj iránti követelésének megalapozottságához a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésének speciális és a deliktális kárfelelősség (Ptk. 6:519. §) általános feltételeinek fennálltát kellett bizonyítania. Az alperesnek a

kártérítési felelősség alóli mentesüléséhez pedig azt, hogy intézkedéseivel eleget tett az általános elvárhatósági mércének, vagyis felróhatóság nem terheli (Ptk.1:4. §).

A jogvita elbírálására az állított jogsértés időszakából adódóan – osztva az elsőfokú ítéletben e körben kifejtettek – a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései az irányadók. A Ptk. – a korábbi joghoz hasonlóan – általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (Ptk. 2:42. § (1) bekezdés). A 2:42. § (2) bekezdése generálklauzulaként rögzíti, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, míg a 2:43. § a) pontja külön is nevesíti a testi épséghez, egészséghez való jogot. Főszabály szerint minden személyiségi érdeksérelemet okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a személyiségi jogsértés jogellenessége kizárt.

A jelen ügyre vetítve a felperesnek mindenekelőtt azt kellett bizonyítania, hogy az alperes a rá irányadó jogszabályokat megsértette, ezzel okozati összefüggésben érte őt hátrány.

A büntetés-végrehajtási intézetekben fogvatartott elítéltek és egyéb jogcímen fogvatartottak egészségügyi ellátásáról szóló 8/2014. (XII. 12.) IM rendelet 10. §-a szerint a beteg fogvatartottat írásos orvosi rendelkezés alapján egészségi állapotának megfelelően kell szállítani.

Ellentétben a felperesi érveléssel, abban az esetben lett volna szükség orvosi utasításra, ha a kezelőorvos a felperes egészségi állapotát értékelve speciális feltételek biztosítását írta volna elő. Ilyen utasítás nem volt, következésképpen az a tény, hogy egyszerű rabszállító járművel szállították a felperest, önmagában nem alapozza meg az alperes kártérítési felelősségét (hasonlóan Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.780/2012/9.).

Egyetértett azonban az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával tekintetben, hogy a felperes esetében a szállító járműnek külön rendelkezés nélkül is alkalmasnak kellett volna lennie egy műtött beteg szállítására. Köztudomású (Pp. 163. § (3) bekezdés) ténynek tekinthető, hogy egy altatásban végzett beavatkozást követő napon a beteg szállítása különös gondot és figyelmet igényel, hiszen állapota indokolja a minél kevesebb rizikófaktorral járó körülmények biztosítását. Ahogy azt a felperes kezelőorvosa is egyértelműen kijelentette, elvárható, hogy a beteg teste ilyen műtétek utáni szállításnál rögzítve legyen legalább biztonsági övvel. Jól lehet a mentő közreműködését a felperes állapota nem igényelte, rögzíteni mindenképpen kellett volna (16. sz. jegyzőkönyv 3. oldal). Megjegyzi az ítéltábla, a biztonságos szállítás feltételeihez hozzátartozik a tiszta ágynemű biztosítása is, mely nyilvánvalóan elengedhetetlen az esetleges szövődmények és fertőzések elkerülése érdekében.

Az alperes a felperes szállítása során megsértette az IM rendelet 10. §-ában foglaltakat azzal, hogy őt nem egészségi állapotának megfelelő körülmények között szállította. Az ítéltábla azonban nem látta megállapíthatónak a testi épség és egészséghez fűződő személyiségi jog megsértését, mivel a felperes nem bizonyította, hogy egészségi állapota a szállítás során romlott vagy hátrányosan változott. Lényeges azonban, az alperes eljárása mégis megvalósított személyiségi jogsértést, mégpedig sérült a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga. Kétségtelen, hogy a Pp. 3. §-ából következően a bíróság érdemi döntésének kereteit a kereset és az ellenkérelem szabja meg. A bírósági gyakorlatban kialakult elv szerint a bíróságot a marasztalásra irányuló kereset elbírálása során a keresetben megjelölt jogcím nem köti (BDT2001. 438.). Ebből azonban nem következhet az, hogy amikor személyiségi jogsértés megállapítását kéri a felperes, az általa állított, és individualizáltan megjelölt személyiségi jog helyett az eljáró bíróság valamely másik – a perben nem hivatkozott – személyiségi jog megsértését ne állapíthatná meg (hasonlóan: Kúria Pfv.IV.20.168/2017/7.). Vagyis a kereseti kérelemhez kötöttség nem jelenti a fél által megjelölt jogcímmel való kötöttséget is. A jelen esetre vetítve ez azt eredményezi, hogy az ítéltáblának az elkövetett jogsérelem ténybeli következményeit kellett elbírálnia, a konkrét tényálláshoz igazodó, adekvát személyiségi jog megsértését kellett vizsgálnia. Így jutott arra a következtetésre, hogy az alperes jogsértő magatartásával sérült a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga.

A továbbiakban azt kellett vizsgálni, a felperes által állított immateriális hátrány elérte-e azt a szintet, mely a sérelemdíj megállapítására alapot adhat.

Jogsértés esetére a Ptk. különböző szankciókat sorol fel. Az objektív, azaz felróhatóságtól független szankciókat a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjai tartalmazzák, további jogkövetkezményként vezet be 2:52. §-ában a sérelemdíjat, mint közvetett kompenzációt, illetve pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetést a nemvagyoni kártérítés intézménye helyett. Lényeges, hogy a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges (Ptk. 2:52. § (2) bekezdés).

A rendelkezés helyes értelmezése szerint azonban a sérelmet szenvedett fél az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat, vagyis a sérelemdíj megítélésének feltétele – ellentétben a felperesi állásponttal – a nem vagyoni sérelem bekövetkezése, nem elégséges hozzá a személyiségi jogsértés ténye. Ez látható abból is, hogy ez utóbbi kifejezést a jogszabály a személyiségi jogsértés objektív szankcióinál használja. A bíróság tehát az egyéb feltételek megléte esetén is elutasíthatja a sérelemdíj iránti igényt akár azért, mert az adott személyiségi jogsértés alkalmatlan arra, hogy nemvagyoni hátrányt okozzon, akár azért, mert köztudomású tények értékelésével arra a következtetésre jut, hogy ilyen jellegű sérelem nem állt elő a sérelmet szenvedett félnél, de az alperes is bizonyíthatja, hogy a felperest immateriális hátrány nem érte. Ugyancsak elutasításra ad okot a kis súlyú, ún. bagatell sérelem.

A sérelemdíj megítéléséhez értékelni kellett a felperes egészségi állapotát, a tökőli kórházba érkezését követő státuszát, amellett, hogy személyes magatartása sem hagyható figyelmen kívül. A **(város 2)**-i kórházban felvett zárójelentés szerint a normál posztoperatív állapoton túlmenő kórfolyamat nála nem zajlott le, láztalan állapotban bocsátották el. Lényeges körülmény volt, hogy a seb a szállítás során nem fertőződött el. A felperes a tökőli rabkórházban nem ejtett szót sem az orvosoknak, sem az ápolószemélyzetnek a szállítás során fellépett panaszairól, tehát rosszullétét ő maga sem tekintette említésre méltónak. A hetekkel később diagnosztizált seroma pedig nem a szállítás körülményeinek következménye. A felperes még a **(város 2)**-i kórházban elvégzett műtétet megelőző betegtájékoztatóból értesülhetett annak lehetőségéről, hogy az emlő műtétek esetén az emlőállomány eltávolítása mellett szükség van a hónaljárokban levő nyirokcsomók eltávolítására is. A kiterjesztés mértéke függ a beteg korától, az elváltozás nagyságától, az emlő méretétől és a szövettani eredménytől. A betegtájékoztató tartalma is azt mutatja, hogy a seroma kialakulása az emlőműtét elvégzésével merülhet fel, vagy alakulhat ki, nem pedig a nem megfelelő szállítás eredményeként.

A felperes állapotának megítélése kétségtelenül orvos-szakmai kérdés. A Pp. 177. § (1) bekezdéséből adódóan különleges szakértelmet igénylő kérdés megválaszolása vetheti fel szakértő kirendelését. Perbeli esetben azonban jelentősége volt annak, hogy az elsőfokú bíróság a felperes műtétét végző kezelőorvost tanúként hallgatta meg, aki a szükséges szakértelemmel rendelkezett. Annak eldöntésénél, hogy valakit tanúnak, szakértőnek vagy mindkettőnek kell-e tekinteni, azaz irányadó, hogy mire vonatkozóan hallgatták ki, nem pedig az, hogy milyen minőségben idézték meg (Pp. Kommentár 1976.). A felperes kezelőorvosa kellő magyarázatot adott a felperes szállításának körülményeire, ezen belül a testhelyzet és a beültetett drain elhelyezkedésére, annak jelentőségére, funkciójára, valamint a seroma kialakulására, annak okára. Vagyis arra tett szakértő nyilatkozatot, amire egyébként a felperes orvos-szakértő kirendelését kérte. Ebből adódóan helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, indokolatlan és szükségtelen a szakértő tanú mellett további orvosi szakértelemmel rendelkező szakértő kirendelése, hiszen egyéb, különleges szakértelmet igénylő kérdés nem merült fel.

Mindezeket együttesen értékelve az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításával tekintetben, hogy a felperest nem érte olyan immateriális hátrány, mely sérelemdíjjal lenne kompenzálható. Az, hogy nem érezte magát biztonságban a szállító járműben, spontán gyógyuló, múltó rosszullétet szenvedett el, olyan kis súlyú bagatell sérelem, mely ugyancsak nem indokolja sérelemdíj megállapítását.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta. A felperes részben eredményes fellebbezése számottevően nem változtatott a pernyertesség-pervesztesség arányán, ezért nem volt indok a felperest terhelő elsőfokú eljárási költség leszállítására. Emellett a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviselővel összefüggő költségének viselésére, melynek mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapított meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett.

Szeged, 2019. március 29.

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró